

Kedves Testvéreink!

Ebben az idei utolsó lapszámunkban szeretnénk újra kifejezni hálánkat minden Támogatónk felé.

Köszönjük mindazoknak, akik – akár személyesen, akár közösségekben – imádságban hordozták missziói szolgálatunkat az elmúlt év során. Isten elé vitték misszionáriusaink életét, szolgálatát, örömeit és nehezeit, valamint Alapítványunk működését is. Hisszük és tapasztaltuk, hogy Isten meghallgatta imádságainkat, és hűségesen gondot viselt rólunk!

De szeretnénk köszönetet mondani a testvérek anyagi támogatásáért is! Köszönjük a pénzbeli adományokat, a használt bélyegeket, telefonkártyákat, szép kézimunkákat, a fordításban, újságkiadásban, csomagolásban és adminisztrációban nyújtott segítséget! Köszönjük, hogy fontosnak tartották és áldozatot vállaltak abban, hogy újságunkkal és misszionáriusainkkal itthon és világszerte részt vehessünk az evangélium ügyének szolgálatában.

Örülünk mindenkinek, aki valamilyen formában munkatársunk lett ebben a szolgálatban!

Továbbra is szükségünk van a Testvérek támogatására, segítségére!

(Idei kiadásaink fedezetéhez még egy millió forint hiányzik, de hisszük, hogy Urunk látja szükségünket, és adakozásra indít még többeket.)

Kívánjuk, hogy mindazok, akik együtt keresték velünk ebben az évben Isten országát és az Ő igazságát, tapasztalják meg, hogy Isten gondoskodik minden egyéb szükségükről! (Mt 6,33!)

Kívánjuk, hogy Isten adjon minden kedves Olvasónknak áldott karácsonyi ünneplést és Megváltó Urunk szeretetébe vetett rendíthetetlen bizalmat az új évben is!

Testvéri szeretettel:

Sípos Alpár Szabolcs

Kuratóriumi elnök

„Én vagyok a világ világossága. Aki követ, nem jár többé sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12)

Az angyalok megállnak, hogy csodálják

Hat éve vagyok Zambiában. Megérkezésem óta szerettem volna eljutni a világhírű Viktória-vízeséshez, de erre eddig nem került sor. Igaz, nagy a távolság is, közel 1400 km-re van attól a helytől, ahol én élek. Régi vágyam teljesült, amikor elutazhattam Livingstonba Isabell Gaecklével. Ő új misszionárius itt Zambiában, és együtt lakunk Mungwiban a misszió házában. Együtt terveztük a szabadságot, busszal mentünk volna. Mivel a csendes héten szolgáló német vendégek is meg szeretnék volna tekinteni a Viktória-vízesést, felajánlották, hogy hozzájuk csatlakozhatunk, és így autóval mentünk.

Ez nagy segítséget jelentett, mert nem kellett a buszon cipelni a sok holmit (sátor, hálósák, turista matrac, hűtőtáska és sok egyéb).

Mi ugyanis a Livingstone Backpackersben szálltunk meg. Ez egy camping, az érdekességét az adja, hogy a város közepén van. Olcsó, egyszerű, de tiszta hely, célszerű lehetőségekkel: meleg vizes zuhany, közös konyha, hűtőszekrény használat.

Az is segítség, hogy központilag szervezik a mikro busszal való szállítást a különböző programokhoz, a vízeséshez. A hely elsősorban fiatalok, egyetemisták számára készült, de „fiatalosan” én is sátoroztam. Az első éjszaka – a vékony kis turista matracon a hideg évszakban – a meleg hálósák ellenére is az otthoni teleket idézte fel bennem. Nem voltam még teljesen jól a betegségem után, így egy kicsit aggódtam, mi lesz ebből.

Isten, atyai szeretettel a segítségemre sietett. Megláttam néhány kiselejtett öreg matracot a campingben, és engedélyt kértem, hogy betehessek egyet a sátramba. Megengedték. Ezután aztán sokkal komfortosabb volt a kempingelés.

A Viktória-vízesés Viktória királynő nevét viseli, aki 1837 és

1901 között volt Anglia királynője. Livingstone fedezte fel a vízesést, és a királynőről nevezte el. Livingstone Afrika-kutató misszionárius volt, és áldott élete kapcsán sokan jutottak élő hitre Jézus Krisztusban.

A Viktória-vízesés a világ hét természeti csodájának egyike, Zambia és Zimbabwe között helyezkedik el. A két kilométer hosszú, 103 méter mély vízesés valóban gyönyörű.

A körülötte lévő Nemzeti Parkban az állatok, nemcsak a majmok, de az elefántok is szabadon jönnek-mennek. Gyakran lehet látni elefántokat, ahogy a faágakat tördelik, hogy könnyebben hozzájussanak a zöld levelekhez.

Mivel a szálláson, étkezésen sokat tudtunk spórolni, így lehetőségem nyílt egyéb programra is. Megnézhettem a vízesést nemcsak letről, hanem felülről is, egy kicsit „Isten szemszögéből”, egy kis repülő alkalmatossággal, az úgynevezett mikrolight-tal. Volt félelem a szívémben, amikor közelebről is megláttam ezt a repülő alkalmatosságot, imádkoztam, hogy Isten válasszon nekem pilótát. És Ő választott!

A fiatalember, akivel egy időben voltam beosztva, bár később érkezett, gyorsan elém ugrott, hogy az újabb mikrolightba szállhasson be. Nekem maradt a régi. Én a senior-pilótával repültem. Rövid bemutatkozás után kiderült, hogy a pilóta is keresztyén. Mivel elég alacsonyan repültünk, jól lehetett látni a Zambezi folyóban a krokodilt, vízilovakat. A vízesés felett átrepülve pedig az volt érdekes, hogy a vízesés fölött levő szivárvány folyamatosan követett bennünket. A tizenöt perces repülés nemcsak ámulattal való szemlélődéssel telt, hanem közös Isten-dicsőítéssel. Együtt magasztaltuk Őt, hogy miután megteremtette ezt a csodálatos vízesést, nem tartotta azt meg csak

magának, hanem nekünk ajándékozta, megosztotta velünk, hogy gyönyörködjünk benne, megpihenjünk, megfrissüljünk általa testileg-lelkileg.

Livingstone azt mondta, hogy mikor az angyalok átrepülnek a vízesés felett, néhány másodpercre megállnak, hogy megcsodálják.

Azok az angyalok nemcsak a vízesés fölött állnak meg, hanem megálltak ott Betlehemben is, hogy ámuljanak Isten szeretetén. Hogy dicsőítsék Istent a mennyei magasságban, és dicsőítsék Istent, Aki testet öltött, földre született.

Ilyen, angyalokkal ámuló, Istent dicsőítő karácsonyt kívánok minden testvéremnek,

Dr. Keszi Krisztina

IMAKÉRÉSEK:

Amiért hálát adok:

1. Isten bőkezű szeretetéért, amit újra és újra megcsodálhatok a teremtésben, de még az én kicsi kertemben is sokféleképpen.

2. Hogy keresztyénként lehet igazi, örvendező karácsonyom.

3. A testet-lelket megfrissítő szabadságért.

Imakérés:

1. Hogy minél több ember megértse, amit az angyalok mondtak ott Betlehemben: hogy csak ott lesz béke a szívben, ahol dicsőséget adnak Istennek.

2. Hogy itt is megváltozzon az emberek gondolkodása, és ebben használja Isten az életemet úgy, ahogy Ő jónak látja.

3. Hogy ahogy a Viktória-vízesést láthattam onnan fentről is, Isten mellől, Isten szemével nézzem a mindennapi dolgokat is. Hogy a Klinikán levő egyre több nehézség és baj ellenére is megmaradjon a béke a szívemben.

Kedves Testvérek!

Miközben ezeket a sorokat írom, gyermekeim lázasan szurkolnak a TV előtt az ecuadori válogatottnak, akik próbálják bebizonyítani, hogy jobbak, mint a perui focisták.

Ahogy mosolyogva figyelem őket, az a szívem kívánsága, hogy egyszer ugyanilyen odaadó lelkesedéssel küzdjenek majd az Úr ügyéért. Ne felejtkeztek el imádkozni a misszionáriusok gyermekeiért, akik sok tekintetben más körülmények között nőnek fel, mint más gyermekek. Isten adja, hogy ezek a nem mindig egyszerű életkörülmények a saját életükre és Isten országa ügyére nézve áldássá legyenek.

Gyermekeink jelenleg is itthon tanulnak. Mirjám és Marléne a gimnázium 5. ill. 7. osztályát végzik, Beni harmadikos, Márk pedig második nagyfiú. Imádkozzatok kitartásért, lelkesedésért és jó előrehaladásért a tanulásban.

Isten segítséget is kirendelt 6 hónapra. Marita szeptemberben érkezett Németországból, és szeretné a misszió munkáját közelebről megismerni. Velünk lakik és Gyöngyinek nagy segítségére van mind a háztartásbeli munkánkban, mind a gyerekek tanításában. Imádkozzatok Maritáért, hogy jól érezze magát a családjában, és hogy Isten tegye az életében áldássá ezt az időt.

Szeptember óta van új Impact csoportunk is. Sok örömünk van bennünk. Nagy buzgalommal szolgálnak, ahová csak állítjuk őket. A helyiakkal is gyorsan kapcsolatba kerültek. Nagy érdeklődést mutatnak minden lelki kérdésben, és nem győzzük őket jó könyvekkel, igehirdetésekkkel, beszélgetésekkel „táplálni”. Kérjük Istent, hogy ez a 10 hónap maradandó nyomot hagyjon ezeknek a fiataloknak az életében. Szívünk vágya, hogy áldássá tegye ezeket a fiatalokat itt, és ugyanakkor formálja, erősítse hitüket.

Új misszionárius családdal gazdagodott a csapatunk a Farnsworth család megérkezésével. Ned Marisol a misszió rádiós munkájának lettek felelősei. Ezenkívül Ned a MINTS tanfolyam vezetésében segít Edének. Imádkozzatok ezért a családért, hogy hamar itthon érezzék magukat, gyorsan beilleszkedhessenek. Amélia (6) és Joel (8) találjanak barátokat, és gyorsan megtanuljanak spanyolul. Marisol jövő év elejére ikreket vár, így elég sok változás vár az egész családra.

Szeptember közepén elkezdődött a CCB új tanéve. Ede újabb tanfolyamokat ír és tanít. Újabb MINT-es csoport alakult Guayaquilban, Ecuador déli részén fekvő nagyvárosban. Ede többször volt már ott tanítani. Guayaquill Ibarrától nagyon messze van, így általában Ede péntek este odarepül, szombat 8 órás tanítás után pedig visszarepül, hogy vasárnap prédikálhasson. Imádkozzatok, hogy Isten őrizze őt a sok utazás közben.

Októberben megtartottuk az első női csendes-hétféjét, ahova 50 nőtestvér jött el. A litai missziós központ remek lehetőségeket nyújt egy ilyen csendes-hétféje lebonyolítására. Isten minden elvárásunkat felülhaladva megáldotta ezt a hétféjét. Vasárnap reggel az istentiszteletre érkezünk vissza. Megható volt, ahogyan a családok körülállták a buszt és köszöntötték a hazatérő anyákat, feleségeket. Az istentisztelet elején néhány nőtestvér bizonyosságot tett arról, hogy mit jelentett neki a hétféje, aztán együtt énekeltek a gyülekezetnek egy éneket. Gyülekezetünk vezetői megáldottak bennünket és minden résztvevőt egy szál rózsával

Tartalom:

Dr. Keszi Krisztina beszámolója Zambiából	2
A Luz család beszámolója Ecuadorból	3
Az aktuális téma – Az imádság megváltoztat.	4
Oroszország – Több mint segítő kéz a bajban	5
Japán – Csak egy szót szólj	6
Malawi/Zambia – Ora et labora – Imádkozzál és dolgozzál! Vagy inkább: imádkozzál és várjál?	7
Malawi – A meghallgatott imádság	8
Zambia - 16 évig imádkozott... Beszélgetés a zambiai Csimbala lelkésszel	10
Németország – Az imádság: Menedék az öreg anyóknak – Az elveszett fiú lehetősége – Feladat és ígéret nekem	11
Franciaország – Csak az imádság?	13
Spanyolország – Új ország – új imádság	14
Közel-Kelet – A szükség megtanít imádkozni	15

megörvendeztettek. Azóta egyfolytában csak egy kérdést hallok: Mikor lesz a következő csendes-hétféje?

Novemberben egy hetes konferenciát tartunk szülők számára a gyereknevelés témájában.

Folytatjuk a házaspári estéket is az ibarrai gyülekezetben. Kérjük, hogy imádkozzatok bölcsességért, újabb munkatársakért, akikre nagyon nagy szükségünk van.

Megkezdődtek a karácsonyi készülődések is. Az ibarrai gyülekezettel különböző rendezvényeken és programokon keresztül szeretnénk újabb embereket az evangéliummal elérni és Isten szeretetét továbbadni. Imádkozzatok, hogy Isten áldja meg a készülődéseket, szervezési feladatokat és legfőképpen a hirdetett Igét, ami ezeken az alkalmakon majd elhangzik.

Köszönjük, hogy hűséges szívvel együtt harcoltok velünk Isten országának ügyében!

A napsütötte Ecuadorból kívánunk nektek áldott Karácsonyi Ünnepeket és Istentől gazdagon megáldott Új Évet!

*Sok szeretettel,
A Luz Család*

Az imádság megváltoztat

Egy-egy különleges találkozás mindig nagy hatást gyakorol az életünkre. Ezek között is kiemelkedő tapasztalatok az élő Istennel való találkozások, amelyek emléke sohasem halványul el. Mostani számunk cikkei mélyen megthattak, és csodálattal töltött el, milyen csodákat tesz Isten a világban.

A (német folyóirat) mellékletében található új imaposzterünk fiatalos arculatot kapott. A 2010-es őszi missziói ünnepen feltett körkérdésre adott válaszokból az derül ki, hogy a fiatalok mindenütt örömmel használják fel. Minden korosztályhoz szól, és arra hívja fel az embert, hogy olyan találkozásokat kérjen Jézus Krisztustól, amelyek bátorítást, biztatást adnak. Mind a világ, mind a misszió abból él, hogy Isten közbelép, és arra biztat, hogy kérjük a közbelépését! Köszönöm az olvasók közbenjáró imádságait, az eddigieket és a jövőben elhangzóakat is.

„Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen” (Ef 3,20–21).

Ne szegje az olvasó kedvét saját helyzete, és az sem, ha Isten talán nem ajándékozta meg ilyen csodákkal! Az Urat várakozásunkkal és akadályt nem ismerő közbelépése iránti bizalmunkkal dicsérhetjük, még ha nem is látunk egyelőre semmit sem cselekedeteiből és nem érezzük a hatalmát.

„Legfontosabb munkatársaink két nagymama. 82 és 89 évesek” – írja Michael Renz Normandiában szolgáló misszionárius. „Az édesanya imádsága lett fia legnagyobb lehetősége” – olvashatjuk Uwe Vogel beszámolójában, aki szintén francia szomszédjainknál végez missziói szolgálatot. Alain megkapó történetében arról számol be, hogyan ajándékozta meg Isten őt a megtérés csodájával. Ezt az élményt vegye biztatásnak az Olvasó, és továbbra is imádkozzon azokért a tékozló fiúkért és lányokért, akik a szívére nehezdednek, és akiket Isten egyébként is a szívébe zárt.

Ezekről az igaz történetekről beszéljünk házi bibliakörökben és imaórákon. Nekünk is szükségünk van arra, hogy egymásnak elmondjuk, hogyan tapasztaltuk Istent a saját életünkben és mások életében. Mások tapasztalatai arra biztatnak, hogy magunk is higgyünk és reméljünk.

Szeretettel üdvözlöm olvasóinkat
a Misszió Hegyről

Martin Auch
missziói igazgató

Több mint segítő kéz a bajban

– Ha rosszul mennek a dolgaim, elmegyek a templomba, gyertyát gyújtok és Istenhez imádkozom. Akkor szoktam imádkozni, amikor segítségre van szükségem. Ettől megnyugszom. Egyébként egyedül is elboldogulok az életben – meséli látogatóm.

Nem egy olyan súlyos betegségben szenvedő emberrel találkozom, aki akkor fordul Istenhez, amikor az orvosok már tanácsatlanok. Ha már semmi sem segít, az ember elmegy a templomba és imádkozik. Még örülök is, ha az emberek legalább ilyenkor Istenhez fordulnak. A keresztyénség hosszú elnyomása nem tudta kitörölni az emberek gondolkodásából Istent.

Sajnos, sok ember gondolkozik így: „Ha rosszul mennek a dolgaim, imádkozom, Istennek pedig segítenie kell. Aztán, amikor megint jobbra fordul a helyzet, nincs rá többé szükségem. Nem kell túl közeli kapcsolat velem, szükségem van 'magánszférára'.

Imádságban közel kerülök Istenhez, rá támaszkodom. Elmondom neki a gondjaimat, a bajaimat. Elégedjen meg ennyivel! Aztán tegye a dolgát, vagyis segítsen. Ha szükséges, bizonyos ideig még imádságokat is hajlandó vagyok mondani. Ennek már tényleg elégnek kell lennie.”

Ez a fajta gondolkodás nem ritka, sokan élnek ilyen kapcsolatban Istennel. Fogalmuk sincs arról, hogy lehetne másképp is. Így gondolkoznak: „Hiszen ez az Isten nagyon messze van tőlünk. Az életem kis problémáit megoldom magam is, a nagyoknál pedig megpróbálom a segítségét kérni.” Aztán persze gyakran nem találják a szavakat, amikor Istenhez kellene szólniuk. Hogyan szólítsam meg? Milyen szavakat használnak? Hiszen Isten teljesen idegen számomra. Ilyenkor hasznosak lehetnek az előre megírt imádságok, amelyeket talán még gyermekkorában tanult meg kívülről az ember. Ezekben az Isten előtti tisztelet fejeződik ki, ami fontos az imádkozó ember számára.

Annával* való beszélgetésünkben eljutunk az imádságig. Anna a tapasztalatairól mesél. Amikor a fia súlyos beteg lett és már az orvosok sem tudtak segíteni, nagy nyomorúságában Istenhez fordult. Elment a templomba, a paphoz, akitől egy imádságot kaptak. Ezt minden nap elmondták és arra kérték az embereket, hogy imádkozzanak a fiúért. Majd valóban fordulat állt be: a fiú lassan jobban lett, legyűrte a betegséget. Anna Isten csodáját látta abban, hogy a fia meggyógyult.

Megkérdezem tőle, most van-e jelentősége életében az imádságnak. Így válaszol: – Imádságban Isten elé állok és elmondok neki mindent, ami a szívemet nyomja: elmondom a bajaimat, és a segítségét kérem. Természetesen azt is tudom, hogy az Úr nem mindig ad azonnal megoldást. Néha várnom kell, és van, amikor egészen máshogy jön a segítség, mint ahogy vártam.

Annával együtt örülök, hogy tapasztalta, hogyan nyúl bele Isten az életébe. Ám hogyan tovább? Újra és újra vannak a gyülekezetben olyan emberek, akik tapasztalták Isten segítségét, aztán valahogy mégis letértek az útvjáról. Azért könyörgök, hogy az Úr Jézus menjen utána ezeknek az embereknek, és ismerjék fel: Jézus több, mint segítség a bajban!

Sabine Matthis

*a nevet megváltoztattuk

Sabine Matthis missziós nővér, a Teológiai Szeminárium bibliaiskolájának elvégzése előtt idősápolóként dolgozott, majd belépett a Liebenzelli Misszió Diakonissza Egyesületébe. 1991–2005-ig Németországban közösségi munkát végzett, 2006 szeptemberétől Oroszországban a gyülekezetépítésben és az asszonyok közötti munkában szolgál.

JAPÁN

Csak egy szót szólj

A számítógépem képernyőjén 6 millió feletti bejegyzés jelenik meg, ha azt írom be egy kereső oldalra, hogy „Pray for Japan”

(Imádkozz Japánért). Logóként matricákon, pólókon, posztereken, még körmökön is, egy Lotus versenyautón és egy Forma-1-es

pilóta sisakján is megtalálható ez a három szó. Így szólít fel sok ország és csoport a Japánért való imádkozásra.

Keresztyénként és misszi-onáriusként én is azt tartom a legjobbnak, amit csak tehet az ember Japánért a katasztrófák előtt és még inkább a 2011. március 11-ei háromszoros katasztrófa után (cunami, földrengés, meghibásodott atomerőmű), ha imádkozunk ezért az országért.

Az imádkozásra szólító egyes felhívások tüzetesebb vizsgálatánál meg kell azonban állapítanunk, hogy az imádkozás gyakran semmiképpen sem keresztyén értelemben történik. Sokszor szolidaritási mozgalmak vagy részvétüzenetek állnak az előtérben. Néhány helyen közvetlenül az imádkozásra való felszólítás mellett ez olvasható: „Ganbare nippon“, vagyis: ne add fel, erőltess meg magad, Japán. Minél jobban próbálom megérteni ezt a mondatot, annál inkább azt kell látnom, hogy a két felszólítás majdnem ellentmond egymásnak.

Az utóbbinál az ember magától várja az erőt, míg az imádkozásnál végső soron Istentől. Ennek ellenére örülünk, hogy imádságban világszerte mennyei Atyánk elé viszik ezt a népet.

Egy imádságról szeretnék röviden beszámolni, amely egyszerre megszegyenít és örömmel tölt el:

2011. március 13-a vasárnap volt, két nappal a nagy földrengés után. A cserepek és a lehullott könyvek, iratok nagy zűrzavarát még nem számolták fel egészen, amikor mi már gyülekezeti termünket szükségszállássá alakítottuk át. A tervek szerint aznap egy bibliai szeminárium állt a programban, amit a bibliaiskola vezetője tartott volna gyülekezetünkben, de mivel a vonatok még nem közlekedtek, az autópályák még le voltak zárva, állandó utórenge-

seket észleltünk, és különben sem lehetett tudni, ki tud eljönni hozzánk, még a szeminárium kezdete előtti estén lemondtuk az alkalmat. Mindenütt sajátos légkör uralkodott – azok közül, akikkel kapcsolatba lehetett volna lépni, senki sem tudta igazán, mi történik, és hogy ebben a még soha elő nem fordult helyzetben mit tegyen.

Kíváncsian vártam, ki jön el egyáltalán ezen a vasárnap reggelen a gyülekezetünkbe, és egy lelkész barátom tanácsára mégis gyorsan felkészültem az összejövetelre, amelynek középpontjába az imádságot helyeztem.

Kilencen gyűltünk össze, énekeltek, zsoltárokat olvastunk fel, és rövid imaóra után beszélgettünk. Mindenki elmondhatta, hogyan élte meg a március 11-ei pénteket, és az azt követő két napot. Megállapítottuk, hogy tulajdonképpen mindenkit ért valami baj. Némelyiküknél a víz- és villanyszolgáltatás szűnt meg péntektől, a tetők rongálódtak meg, egyikünk Tokiótól hazáig 11 órát gyalogolt, és a bibliaiskolás diákunk a tankjában levő utolsó csepp benzinnel utazott idáig, mert nem talált seholy nyitott benzinkutat. Ismerősök, rokonok nevét adtuk meg egymásnak, akiket imádságban hordoztunk, majd imaközösséget tartottunk. A bizonytalan helyzetre való tekintettel, amelyet akkor még senki sem tudott igazán felmérni, nem is tudtuk, miért imádkozzunk.

A legtöbben keresztyének voltak, ezért időnk nagy részét a másokért való imádságnak szenteltük. Könyörögtünk a még eltűntnek számító rokonnak és ismerősöknek, a tűzoltók, az atomerőmű dolgozóinak és a segítőknek a megőrzéséért, bölcsességért és erőért minden

vezetőnek és a kormánynak, és még sok mindenért.

Japánban majdnem mindig sorban egymás után imádkozunk – így tettünk vasárnap reggel is. Ez általában így történik, de ha valaki még nem szokta meg a hangos imádkozást, ez problémát jelenthet. K. úr még egy éve sem jár istentiszteletre. Eddig még sosem imádkozott hangosan, én elfelejtettem neki megmondani, hogy nem kell feltétlenül a többiek előtt imádkoznia. Amikor rákerült a sor, félig nyitott szemmel láttam, hogyan dörzsölgeti a kezét, és mindenki előtt elkezdi imádkozni.

A szavaira már nem emlékszem pontosan, de egy mondatot biztosan nem fogok könnyen elfelejteni. Így imádkozott: Mennyei Atyám, kérlek, ajándékozz meg minden bajba jutottat, reményvesztettet, gyászolót és minden segítőt egy igével, hogy abba kapaszkodhassanak, és megkapják belőle, amire szükségük van. „Ajándékozd meg őket egy igével” – nem nekem, a vezetőnek kellett volna először így imádkoznom? Ugyanezt a kérdést tette fel szégyenkezve egy másik keresztyén is a körünkben.

Az imaóra után, mialatt K. úr bocsánatot kért azért, hogy az imádságnál kezdetben kereste a szavakat, teljesen meglepetten és szégyenkezve álltunk mellette. Isten Lelke munkálkodott benne és ajándékozta meg imádsága szavaival. Az is hitünket erősíti, hogy a hite növekszik, és megszeretne kereszteskedni.

Akkor még nem sejtettük, hogy a március 13-i vasárnap-i összejövetelünk számunkra az utolsó volt a gyülekezetben. Bár egyesek még mindig azért imádkoznak, hogy térjünk Miraidairába vissza, a gyüleke-

zet alapító bizottságának vezetői úgy döntöttek, hogy munkánkat itt befejezettnek tekintik. Kérjük, továbbra is imádkozzanak a fiatal miraidairai gyülekezetért.

Időközben már kétszer jártam a cunami sújtotta területen segíteni, ahol megismerkedtem a károsultakkal. K. úr törekvését újra és újra igazolva láttam. Mire van itt szükségük az embereknek? Az az igazság, hogy a szó szoros értelmében mindenre. Köszönjük, ha az olvasó így imádkozik továbbra is Japánért, a katasztrófa sújtotta rászoru-

lókért, a felelős vezetőkért, K. úrért és értünk.

Gerd és Heike Strauss három gyermekes misszionárius család. A Teológiai Szeminárium elvégzése előtt Heike szállodai alkalmazottként, Gerd pedig műszerészként dolgozott. Öt évet szolgáltak a Délnémet Gyülekezeti Szövetségben. 1996 óta vannak Japánban. A nyelvtanulás után gyülekezeti munkát végeztek Jokohama-Nagajában, majd egy évig a diákokotthon vezetői voltak, 2008 novemberétől 2011 márciusáig Miraidairában gyüle-

kezeti munkában vettek részt, jelenleg a szendai régió katasztrófa sújtotta területén szolgálnak.

Köszönetet mondunk Gerd Straussnak, hogy a Liebenzelli Misszió immár harmadik önkéntes csapatát vezeti a katasztrófa sújtotta területen, gondokat enyhítenek és reményt adnak. A Gerhard Strauss vezetése alatt rövid ideig szolgáló csapat eredményes szolgálata nyomán a hazai segélyszervezet, a CRASH felkért, hogy Gerd Straussot még további egy évre bocsássuk rendelkezésükre ebben a munkában a katasztrófa sújtotta területen.

MALAWI/ZAMBIA

Ora et labora – Imádkozzál és dolgozzál! Vagy inkább: imádkozzál és várjál?

2003 elején hallottam először a nabwalyai falusi előljáró kéréséről. Zambiának erre a távoli és kevésbé ismert területére hívta a Liebenzelli Missziót, hogy gyülekezeteket alapítson és segítsen, ahol ez szükséges. Először az jutott eszembe, hogy ez az izgalmas feladat talán majd én rá vár.

Ekkor azonban mindez szóba sem jöhetett, hiszen első missziói szabadságomat töltöttem Németországban, és ősztől a malawi Csizomo Oktatóközpont munkájába osztottak be már jó előre. Örömmel néztem az ottani élet és munka elé, s izgatottan gondoltam arra, vajon mi vár rám.

Ám Nabwalya gondolata, s az ottani emberek sorsa nem hagyott nyugodni – elkezdtem az ottani szolgálatért imádkozni, s felkerestem a misszió vezetőségét. Nagyon hamar világossá vált, hogy igen, valóban nagy lehetőség nyílna ott meg-

előttem, azonban elsősorban olyan házaspárt keresnek, amelynek már van tapasztalata az „úttörő misszióban”. Később lehet csak arról szó, hogy Malawiból Zambiába menjek. Az első tervek úgy szóltak, hogy még kb. három évet Malawiban töltök, azt követően egy évre visszamegyek Németországba, majd 2007-ben kiutazom Zambiába. Ez a terv elnyerte tetszésemet., és kíváncsian vártam a további fejleményeket.

Már 2004 novemberében lehetőségem nyílt arra, hogy látogatást tegyek Zambiában, és megismerkedhessem Nabwalyával. A bő kétórás repülőút a kicsi repülőgéppel nem tartozik a legkellemesebb emlékeim közé – de az út után elmondhattam, hogy a zambiaiak élete nagyon hasonlít a Malawiban élőkéhez. Az ottani munkát, annak ellenére, hogy nem tudtam, tulajdonképpen mit is jelent, el tudtam magamnak kép-

zelni. A baj csak az volt, hogy még mindig nem találták meg az „úttörőmisszióban” járatos házaspárt, s ez számomra további imádkozást és várakozási időt jelentett.

A várakozás nem volt nehéz, hiszen a Csizomo Központban megtaláltam a feladatomat, amit nagy örömmel végeztem, s tudtam, hogy valóban nekem szánta az Úr. Nabwalyát leginkább bizonytalanság övezte, s abban az időben inkább azért imádkoztam, hogy az Úr a maga idejében nyissa meg az ajtót.

Mindeközben beköszöntött a 2006. esztendő. A németországi és malawi vezetőkkel folytatott beszélgetésekből kiderült, hogy nem volna túl hasznos a Malawiban végzett szolgálatot hátrahagyni, s abban az évben visszamenni Németországba. Már túl sok misszionárius-váltás történt Malawiban, és hamar világossá vált, hogy mindenképpen 2007 nyará-

ig kellene maradnom, biztosítva a megfelelő átmenetet a különböző munkaterületeken.

Ekkoriban olvastam egy cikket, s pár gondolatot kiírtam belőle a naplómba: „Egy dolog biztos: Isten nem hagyja magát siettetni. A várakozás készsége nélkül folyamatosan kétségbeesünk, hitünkben kiábrándultá válunk. Isten sohasem ígérte meg, hogy jelenlegi körülményeink számunkra azonnal érthetőek lesznek. Néha várunk kell, amíg a jelen múlttá válik, mert amit most megélünk, azt csak később, visszatekintve tudjuk megérteni (Gary Thomas).”

Rendben van, egy évet még tudok várni, de aztán tényleg tovább kell mennem! – gondoltam. Samuel és Anke Meier mindkétben már Zambiában voltak, és Nabwalyában elkezdtek a munkát, A hír nem tette könnyebbé a várakozásomat, de biztos voltam benne, hogy Istennek megvan a terve, ami nekem is a lehető legjobb lesz majd.

Amikor azt szervezgettem, hogyan költözzek át Malawiból Zambiába, meglepő módon kiderült, hogy a malawi munkát nem egészen tudom úgy átadni utódomnak, ahogy azt elterveztem. Egyúttal újabb felkérés érkezett. Mit szólnék hozzá, ha malawi tevékenységemet a Csizomo Oktatóközpontban meghosszabbítanák, amíg megfelelő megoldást

találnak az asszonyok oktatására és minden más feladat folytatására?

Isten nem hagyja magát siettetni – erről sohasem feledkeztem meg, de egyszer majd csak el kell jönnie annak az időnek, amikor továbbléphetek, vagy nem?

Mérlegelések, beszélgetések, imádkozások után 2007 elején megszületett a döntés, miszerint 2010 nyaráig Malawiban kellene maradnom. A várakozás tehát folytatódott, mégsem éreztem úgy, hogy túl későn fogok érkezni, vagy hogy Zambiában elmulasztok valami lényegeset, annak ellenére, hogy a nabwalyai munka már elkezdődhetett. Nagy érdeklődéssel követtem nyomon a nabwalyai fejleményeket, s izgatottan vártam, hogy Isten mit kezd terveimmel és elképzeléseimmel. Ebben az évben is tovább dolgoztam és imádkoztam, és átéltem, hogy Isten mindig a maga idejében cselekszik.

2010 októberében érkezett az idő, búcsút kellett vennem Malawitól. Búcsúlátogatások, háztartásom felszámolása, csomagolás – de folyton ott motoszkált bennem a gondolat: eddig tartott Malawi, s most tovább kell lépnem. Búcsúzásakor szívemben nagy hálával tudtam visszatekinteni Malawira és a Csizomo Központban eltöltött időre. Sok szépet és jót élhettem meg, olyan

feladatot kaptam, amelyet örömmel tudtam végezni, és nem egyszer úgy tálaltam, hogy ennél jobb nem is lehetne. Ennek ellenére gondolataim sokszor a zambiai út felé kalandoztak.

A várakozásnak ezzel vége – vagy mégsem?!

2010 novemberétől Németországban tartózkodom, és előreláthatólag 2012 nyarán utazom ki Zambiába – vagyis még mindig várok a nabwalyai életre és munkára. A ház, amelyben lakni fogok, még felépítésre vár, de minden jel szerint lesznek feladataim és úgy tűnik, hogy várakozásom hamarosan véget ér. *Isten nem hagyja magát siettetni, s az imádság gyakran várakozással jár* – ahogy az elmúlt években tapasztaltam. Az is igaz azonban, hogy visszatekintve sok esemény (még a várakozás is) értelmet nyer. Csak ámulni tudok, hogyan használja fel Isten a várakozás idejét céljainak teljesítésére.

Margit Schwemmlé, a Brake Bibliaiskola gyülekezeti diakónus képzésének elvégzése előtt adószakértőként dolgozott, 1998 óta volt Malawiban, a nyelvtanfolyamot követően a nők közötti munkában tevékenykedett. 2003 szeptemberétől 2010 októberéig az asszonyok oktatásával foglalkozott a Csizomo Központban, Zambiába való kiutazását 2012-re tervezi.

MALAWI

A meghallgatott imádság

– Nem tudom, élek-e még holnap! – ezekkel a szavakkal üdvözölt Wailesi, egyik barátunk a faluból.

– De hát miért? – kérdeztem döbbenten.

Válaszul sorolni kezdte, mi minden történt az elmúlt éjsza-

ka. Megkérdeztem tőle, nincs-e köze ahhoz a csattanáshoz és kiabáláshoz, ami álmomból riasztott fel.

– De igen – felelte és tovább mesélt.

Wailesi keresztyén családból származik. Csupán néhány méterre nőtt fel a Csizomo Központtól, ahol élünk. Amikor eljött az ideje, hogy társat válasszon, szerelemből döntött egy lány mellett a faluból. Választottja, sajnos, nem volt keresztyén, hanem mecsetbe járt. Wailesi, apja tanácsa ellenére, őt választotta, ami azzal járt, hogy a lány szüleinél, az ő falujukban és házukban kellett laknia. A fiatal keresztyén férjnek attól kezdve nem volt szava. Bár a malawi kultúrában az asszonyoknak kell a férjük vallásához igazodniuk, Wailesi a békesség kedvéért követte feleségét a mecsetbe. Sok-sok imádság után néhány hónap múlva megkérdezte az anyósát, nem járhatna-e újra templomba. Az asszony megengedte. Feleségemmel, Mirjammal sokat imádkoztunk Wailesiért, és arra bátorítottuk, kérje Istent, hogy felesége is hitre jusson.

A faluban azonban nem mindenki értett azzal egyet, hogy Wailesi hátat fordított az iszlámnak, és újra keresztyén lett. Felesége családja megnehezítette az életét. Megfenyegették, szidták, várandós felesége azt állította, hogy a gyerek nem tőle van, és még sorolhatnám. Igyekeztünk bátorítani, és imádkoztunk érte. Megpróbáltuk bibliai történetekkel és igazságokkal felkészíteni, és megértetni vele, hogy az Úr Jézus hatalmasabb és nagyobb bármilyen fenyegetésnél vagy rágalmazásnál. Arról biztosítottuk, hogy az Úr ezekben a nagyon nehéz időkben is mind-

végig segíteni fog. A lelkére kötöttük, hogy a nehéz körülmények ellenére maradjon a felesége mellett, ne hagyja el, hanem kérje Istentől, hogy változtassa meg őt.

Sok imádság után, jó néhány hét elteltével, miközben felesége makacsul tagadta az apaságát, és a családja továbbra is megnehezítette az életét, Wailesi egy nehéz helyzetben melléjük állt. Pénzével segítette őket, feláldozta az idejét, bevetette minden képességét, röviden: éppen annak a családnak kelt a védelmére, amelyik megnehezítette az életét. De éppen ez a magatartás hozott változást, hirtelen újra elfogadták és befogadták. Felesége elismerte, hogy hazudott neki. A születendő gyermek az övé.

Néhány nappal később felesége először ment el az áhítatra a Csizomo Központba. Örömmel töltötte el a szívünket, hogy az asszony meg merte tenni ezt a lépést a falusi pletykák ellenére, és annak ellenére, hogy ez az iszlám elhagyását jelentette.

A következő keserűség nem váratott sokáig magára. A falujából több muszlim alaposan meg akarta leckéztetni barátját, Flanky-t, aki szintén keresztyén. Eközben Wailesi is áldozatuk lett. Hajnali egy óra körül végrehajtott akciójukat jól megtervezték. Kiabálás, az ajtókon dübörgő ökölcsepások, férfi- és női hangok hallatszottak. Ez riasztott fel álmomból.

Wailesi magából teljesen kikelve mondta el, mivel fenyegették meg a barátját, és mit akartak tenni vele. Nem volt biztos benne, hogy megéri-e a következő napot.

Újra megpróbáltunk segíteni neki, Isten pedig újra munkálkodott. Néhány nappal később minden „feledésbe merült”, minden visszatért a régi kerékvágásba. Wailesi boldogan élte világát. De nem csupán ennyi történt. Néhány héttel később megkérdezte tőle az anyósa, hogy mit gondol: feleségével és időközben megszületett gyermekével jó családot alkotnak-e. Wailesi igent mondott, anyósa tagadta. Szerinte lánya nem jó feleség, mert nem jár férjével együtt a templomba...

El tudják képzelni, mennyire örültünk Wailesival? Azóta együtt jár feleségével a templomba. Isten nem azonnal cselekedett, a fiatal férfinak sok mindent nagyon nehéz volt elviselnie. De Isten éppen a kísértés idején, a bajban állt mellé, végig hordozta, és változással ajándékozta meg. Továbbra is imádkozunk Wailesiért és a családjáért, hogy falujukban élő biztonság-tétel lehessenek, s hogy Isten másokat is magához vezessen. Köszönjük, ha Önök is velünk imádkoznak.

Joachim Berger

Joachim és Mirjam Berger a lányukkal 2009 óta vannak Malawiban. Kezdetben a helyi nyelvet tanulták és ismerkedtek az ottani kultúrával. 2011 augusztusától a házaspár felelős a malawi lelkipásztorok teológiai és szakmunkás képzéséért a Chisomo Központban. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Joachim autószerelő, Mirjam gyógyszerész asszisztens volt.

16 évig imádkozott...

Beszélgetés a zambiai Csimbala lelkésszel

Lelkész úr, feleségével 2010-ben különleges imameghallhatásban lehetett részük. Beszélne nekünk erről?

Igen, 2010. március 14-én történt. Csodálatos nap volt, amikor feleségem, Mercy világra hozta lányunkat, Ágnest. Kislányunk sok örömet hozott házaseletünkbe. Születése azért jelentett nekünk olyan sokat, mert 1994-ben, hat hónapos korában elvesztettük első lányunkat, Nancyt, és azóta imádkoztunk Istenhez egy másik gyermekért.

Mennyire fontos Zambiában, hogy valakinek gyermeke legyen?

A mi kultúránkban a gyermektelen házaspárokat nem ismerik el igazán „teljes értékű embereknek”. A férfiaknak nehéz elviselniük, hogy családnévük nem marad fenn. A gyermektelen férjeket ezért a társadalom nem tekinti „igazi férfinak”. Engem is gyakran bosszantottak és ugrattak gyermektelenségünk miatt.

A gyermektelen feleségek helyzete még nehezebb, mert családjuk gyakran azt követeli tőlük, váljanak el férjüktől, hogy egy másik férfihoz mehessenek és gyermekük születhessen tőle.

Önökre is nyomást gyakorolt a családjuk, amikor nem született több gyermekük?

Igen! Nehéz időszakot éltünk át. 1996-ban kezdődött. Miután első gyermekünk 1994-ben meghalt, mindenki azt várta, hogy

hamarosan újabb gyermekünk születik. Amikor azonban azt látták, hogy két-három év múlva sincsen még gyermekünk, a család nem akart tovább várni. Néhányan azt tanácsolták, váljak el a feleségetől, mások úgy gondolták, forduljak csodadoktorhoz, hogy kiderítse, miért nem születik gyermekünk. Feleségemmel azonban tiltakoztunk. Elhatároztuk, hogy csak Istentől kérünk segítséget. Az eltelt évek során Istenhez könyörögtünk, hogy ajándékozzon meg minket gyermekkel.

Támadt-e kétség, vagy felmerült-e a gondolat Önökben, hogy egyszerűen abbahagyják a gyermekáldásért való imádkozást?

Igen, volt ilyen időszak. 16 év hosszú idő. Emlékszem még arra, amikor a feleségem fel akart hagyni az imádkozással. Túl nagy volt a család nyomása. Családjá azzal fenyegetőzött, hogy ha most sem születik gyermeke, követelni fogják, hogy váljon el tőlem. Feleségem arra próbált rábeszélni, hogy menjünk csodadoktorhoz. Családjá szerint valaki ugyanis megbabonázta, ezért nem születhet több gyermeke.

A hosszú évek során mi bátorította Önöket arra, hogy mégis tovább imádkozzanak?

Rájöttünk, hogy maga Isten akarja, hogy továbbra is imádkozzunk gyermekáldásért. Ez azonban csak néhány év múlva vált világossá előttünk. Bár kezdet-

ben is imádkoztunk, nem voltunk igazán bensőséges viszonyban Istennel. Úgy gondoltuk, ebben a kérdésben Istennek egyszerűen csak „kívánságteljesítőnek” kellett volna lennie. Később azonban nagyon sokat jelentett feleségemnek Anna története Sámuel 1. könyvének 1. fejezetéből. Ez a történet arra bátorított minket, hogy Annához hasonlóan gyermekáldásért imádkozzunk. Hittük, hogy egy napon gyermekünk születik. Feleségemet Anna története változtatta meg, és megerősítette, hogy mégse forduljunk csodadoktorhoz.

Mi történt azután 2009-ben?

2009 májusában egyházi konferenciát tartottak, ahol feleségem élt a felhívásban elhangzott lehetőséggel, hogy imádkozzanak érte. Amikor erről beszélt nekem, mondtam neki, hogy szerintem jó lenne, ha még egyszer közösen elmennénk az ausztrál misszionárius házaspárhoz és elmondanánk nekik egész történetünket. Azt is megemléztünk nekik, hogy a hosszú évek után határidőt szabunk magunknak. Már csak 2009 júniusáig akartunk Istentől gyermekáldást kérni. A misszionáriusok együtt imádkoztak velünk, majd visszatértünk a bibliaiskolába, ahol akkoriban tanultam. Csodálatos módon – amikor már szinte minden reményt feladtunk – feleségem várandós lett.

Mit szóltak a rokonok, amikor hallották, hogy felesége gyermeket vár?

Először el sem akarták hinni. Azt gondolták, hogy csak viccelünk, vagy pedig megpróbáljuk a ránk gyakorolt nyomást enyhíteni. Először akkor hitték el, amikor 2009-ben meglátogattuk a családomat és a feleségemet várandósan látták. Feleségem szülei nagyon távol élnek és a terhesség ideje alatt nem is látták lányukat. Még akkor sem hittek nekünk, amikor megtelefonáltuk nekik, hogy lányunk született. Csak akkor győztük meg őket, amikor a babával meglátogattuk a családot, de először látni akarták, hogyan szoptatja a kicsit a feleségem.

Mennyiben formálta vagy változtatta meg az életüket ez az esemény?

Abban segített, hogy még inkább bízzunk mindenható Istenünkben. Lelkészként ma már képes vagyok más keresztyéneket is arra bátorítani, hogy kitartóan könyörögjenek Istenhez. akinek semmi sem lehetetlen.

Lelkész úr, van még imakérése?

Igen, egyrészt majdnem 50 éves vagyok. Zambiában kevés férfi éri meg a 60. életévét. Szeretném megélni, hogy a lányom iskolába jár és továbbtanul. Másrészt lelkész házaspárként most kerültünk új gyülekezetbe. Itt még sok minden vár szervezésre és nagy a zűrzavar. Reméljük, hogy áldás lehetünk a gyülekezet számára.

Lelkész úr, köszönöm szépen a beszélgetést!

Az interjút Johannes Schaber készítette.

Johannes és Sabine Schaber két gyermekes misszionárius család. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Johannes asztalosként, Sabine adózási szakalkalmazottként dolgozott. 2004 nyarától 2008 júniusáig Pápua Új-Guineában éltek, gyülekezeti, bibliaiskolai és ifjúsági munkában vettek részt. 2009 decembere óta a zambiai „Fiwale Hill” Bibliaiskola lelkészképzésében tevékenykednek.

FRANCIAORSZÁG

Az imádság

Menedék az öreg anyókanak – Az elveszett fiú lehetősége – Feladat és ígéret nekem

Amikor Alaint élettársa kiadta, édesanyjának kicsi házacskájába költözött. Jeanine házi bibliaköre ezzel véget ért, és életében nehéz időszak köszöntött be. Jeanine közel 80 esztendő volt, Alain az egyetlen fia. Észrevettem, hogy életének egyetlen vágya, hogy Alain hitre jusson Jézusban. Szerette fiát és kész volt mindent elszemvedni érte. Alain azonban mindent gyűlölt, aminek köze volt az Istenben való hithez. A fiú jelleme taposóaknához hasonlított. A legkisebb érintésre robbanni tudott, ittasságának megfelelő mértékben. Hirtelen támadtak rettenetes dühkitörései. Egyszer hetekig várt rám egy nagy husánggal. Úgy tűnt, hiábavaló minden fáradozás az ő érdekében.

Édesanyja ezért az Úr Jézusnál keresett menedéket imádságban. Már hosszú évek óta járult Isten trónusa elé a fia üdvösségéért.

Nekem is fájt, hogy Alain ilyen gonoszul elutasította, gúnyolta és szidalmazta Jézust, pedig nem is ismerte. Bárcsak megismerné az Úr Jézust! Gyakran igyekeztem időt tölteni vele, megnyerni bizalmát, de majdnem mindig zsákutcába futottunk. Kitartott a mellett, hogy a hit a legnagyobb gyengeelméjűség, és mi keresztyének, szánalomra méltó, csődbe jutott emberek vagyunk.

Így egyetlen lehetősége, hogy mégis Istenhez találjon, idős édesanyjának az imádsága volt. Ennek az ideje is eljött.

Az idős Jeanine törött karral feküdt a kórházban. Egy feladatokkal teli napomon üzent nekem, hogy sürgősen keressem fel a fiát, mert ő telefonon már egyáltalán nem tud érthetően beszélni. – Na, nagyszerű! A gyülekezet gondjai, a konferenciaközpont munkái, a másnap kezdődő építőtábor előkészületei, és még mi minden? Egyáltalán nem illett bele ez a kérés a terveimbe. Sőt még bosszankodtam is, hiszen oly gyakran tettem meg fölöslegesen a 60 kilométert!

Mégis az elaggott anya imádsága győzött meg: szolgálatot jelentett, de biztatást és ígéretet. Talán most érkezett el az idő! Pont most, amikor nekem egyáltalán nem alkalmas! Sajnáltam elutasító magatartásomat és útra keltem.

A fiú, Alain rettenetesen lefogyott, hallgatag volt, és különös tekintettel nézett rám. Amikor a kórházba vezető úton hangosan imádkoztam, első alkalommal történt, hogy nem látszott rajta bosszankodás és nem kapott dührohamot. Azonnal felvették a kórházba.

Ez történt március 15-én. Pontosan abban az időben, amikor a lányunk, Maren gyakorlatot végzett ebben a kórházban. Éppen ezen az osztályon.

Március 18-án meglátogattam Alaint. Hálás és jól megértjük egymást.

Április 7-én újból meglátogatom. Ahogy belépek a szobájába, megdöbbenek. Mint egy kis rakás szerencsétlenség ül az ágya közepén. Mondani szeretne valamit. Aztán ezt írja egy lapra: „Ma vie est fini.” „Vége van az életemnek.”

Szeretné tudni, jelenleg min dolgozom, olyan szívesen segítenek nekem. Valahogy barátok lettünk. Erre megkérdezem: „Alain, beszélhetek veled ma Istenről? Tudod, milyen régóta szeretnék neked legjobb barátomról beszélni, de te „tête de mule” (keményfejű) soha nem engedted meg. Ha tudnád, Isten mennyire szeret téged!” Elkezd nekem Jézusról beszélni, hogy Ő Isten Fia, és azért jött erre a földre, hogy megfizesse bűneink büntetését. Minden bűnünket odavihetjük hozzá és megbocsátja nekünk. Alain hallgatja, mint aki nagyon szomjas.

Ezen a napon, ahogy menni készülök, ezt mondja: „Hol áll az autód? Látni akarlak, ami-

kor elmész.” Mondom neki, az autóm ott áll a másik oldalon. „Megpróbálom megtalálni hátul az utat, hogy megláthass engem. Nézd, ott van az a kis utca a tő fölött, ott a kanyarban megláthatsz.” „Akkor dudálnod kell,” mondja. „Igen, dudálok majd, még akkor is, ha az embereket ezzel felizgatom, de nem szabad elaludnod. Rendben? Öt perc múlva dudálok neked.”

Találok egy utat a kórház mögött, Alain szobájával szemben.

Kórházi személyzet áll az utcán, de én többször dudálok. Aztán várok, és nagy jeleket mutat nekem a szobája felé. Meglát, és én hazautazom.

Április 8. Lányom telefonál: „Apu, azt hiszem, Alain hamarosan meghal.” 16.30-kor ott vagyok nála. Szeme majdnem csukva van. Úgy tűnik, mintha nem lenne tudatánál. De amint beszélek vele, azonnal reagál, mintha várt volna rám. Rettenetesen gyenge. Már nem tud válaszolni. Megállapodok vele egy jelben. „Alain, ha most beszélek veled és egyetértesz és szeretnél „igen”-t mondani, akkor mozdítsd meg a hüvelykujjadat. Alain, hamarosan találkozni fogsz Istennel. Szeretnél most bűnbocsánatot kapni?” Alain felemeli a hüvelykujját. „Alain, akarsz-e Jézus Krisztusban hinni?” Alain felemeli a hüvelykujját. Többször megismétlem a kérdést és Alain mindannyiszor felemeli a hüvelykujját. Elmondom neki, hogy imádságot fogok mondani, mintha ő imádkozná. „Minden mondat után várok majd és kérdezem, hogy valóban

ezt akarod-e mondani.” Alain minden alkalommal válaszol a hüvelykujjával.

Ezután néhány verset mondom neki a Bibliából. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő: megbocsátja bűneinket és megtisztít minket minden gonoszságtól” (1János 1,9). Jézus mondja: „Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el” (János 6,37). Azután ezt mondom neki: „Jézus minden bűnödöt megbocsátotta és a benne való hit által Isten gyermeke lettél. Mi most testvérek vagyunk.”

Fáradt vagyok és boldog. Micsoda ajándék egy elveszett fiút hazavezetni az Úr Jézushoz! Imádom érte Istent.

Azután lassan még sok csodálatos Igét mondom a fülébe. Beszélék neki új Urának szeretetéről, hűségéről és megbízhatóságáról, aki a halál árnyékának völgyében eljött őhozzá. Vele maradok végig. Vigasztalással, imával, hallgatással és mindig újra Isten Igéjével. 22.40-kor Alain már nem lélegzik.

Uwe Vogel

Uwe és Hiltrud Vogel, három gyermek szülei. A LM Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Uwe faszobrász volt, Hiltrud pedig gyermekápolónő. 1991 szeptembere óta élnek Franciaországban. A nyelvtanulás befejezése óta Carentanban vesznek részt a gyülekezetépítésben és a Saint-Aubin-du-Perron missziós központ felelős vezetői.

Csak az imádság?

Épp most köszöntem el Bernardtól. Bernard gyülekezetünk tagja, és ma a szomszédban dolgozik. Kihasználta az alkalmat, és beugrott hozzánk, hogy néhány újdonsággal szolgáljon a családjáról, amely mostanában nehézségeken ment át. Sokat segített neki a közös imádság, ám nekem is. Mindketten tudtuk: itt csak az imádság segít.

Megint ez a mondat: „Itt már csak az imádság segít.” Az imádság az utolsó mentsvár? Csak ez marad nekünk? CSAK az imádság? Valójában milyen értékes az imádság?

Kb. 10 éve történt a következő: Ausztriában, Mozart városában, Salzburgban éltünk. A Liebenzelli Misszió megbízásából gyülekezeti és ifjúsági munkát végeztünk az „Útközben” gyülekezetben. Az „Imádság Salzburgért” mozgalom akkoriban rendszeresen szervezett imaalkalmakat, amelyeken különféle keresztyén felekezetek vettek részt.

Egyik alkalommal a bemutatkozáskor így szólt egy asszonytestvér:

– X gyülekezetből jöttem. Gyülekezetünkben az imakörben szolgállok.

– Nagy dolog – gondoltam –, szóval imádsággal szolgál. De vajon látja azt a rengeteg tennivalót is, ami a gyülekezetben adódik? Valami munkában is részt vesz?”

Ifjúi könnyelműségemben, és – tíz év távlatából visszaneézve – tudatlanságomban nem tekintettem igazán szolgálatnak az imádságot. Az én szememben nem volt akkora ér-

teke, mint például az ifjúsági munkának, a látogatásnak, az evangélizációnak, vagy bármi más „igazi” szolgálatnak.

Már egy ideje Normandiában élünk, és gyülekezetalapító szolgálatot folytatunk. Azóta nagyon megváltozott az imádságról alkotott véleményem is. – A legnagyobb győzelmek Isten országában elsősorban nem jól kidolgozott terveknek köszönhetőek. Nem is a lelkes szorgalmán, képességein múlnak, sem a gyülekezeti alkalmak mennyiségén és minőségén, hanem imádságunk eredményei.

Egy példa:

Françoise már majdnem egy éve jár a gyülekezetünkbe. Azért költözött a környékre, hogy közelebb legyen a szüleihez, és gondjukat tudja viselni. Ugyanis mindketten jóval elmúltak már 90 évesek, és egy közeli idősotthonban laknak. Ő az egyetlen keresztyén a családjukban, ezért mindenki elfordult tőle. Éveken át megvallotta szülei előtt a hitét, akik ezért elzárkóztak előle, sőt csalódtak benne, mert úgy értelmezték a megtérését, mintha a lányuk egy szektához csatlakozott volna. A gyülekezetben sokat imádkoztunk azért, hogy szülei megnyíljanak az evangélium előtt. Az édesapa pár éve meghalt.

Milyen nagy csalódás volt ez Françoise számára! Annyira remélte, hogy a szülei még hitre jutnak! Apja halála után úgy tűnt, hogy még rosszabb lett a helyzet. Nővére minden

kapcsolatot megszakított vele. Csak akkor tudta meglátogatni az édesanyját, ha biztos volt benne, hogy a testvére még véletlenül sem bukkanhat fel az otthonban. Édesanyjával való kapcsolata azonban egyre javult. Továbbra is kitartóan könyörögtünk Françoise-ért és a családjáért, leginkább pedig az édesanyjáért. Kimondhatatlanul nagy öröm ért bennünket, amikor Françoise azzal a hírral érkezett, hogy édesanyja egy „titkot” mesélt el neki, amit eddig még senkivel sem osztott meg: – Édesapád nem sokkal a halála előtt átadta az életét Jézus Krisztusnak! –, majd hozzáfűzte: – Én is átadtam!

Françoise édesanyja nem sokkal e cikk megírása előtt halt meg. Az egész gyülekezetnek és személyesen nekem is felejthetetlen emlék ennek az asszonynak az utolsó pár órája. Valóban „HAZAMENT” mennyei Atyjához. Milyen hatalmas az Úr! Mi semmit sem tettünk hozzá, „csupán” kitartóan imádkoztunk.

Két legfontosabb munkatársunk két imádkozó nagymama, 83 és 89 évesek! Bár mindketten sokat szenvednek a gyengeségtől és a betegségtől, mégis ők az elsők, akiket felhívunk, ha a gyülekezetben gondjaink adódnak.

Mindketten naponta több órát töltenek imádságban. Imádkoznak a normandiai gyülekezetekért, egyenként a gyülekezet minden tagjáért és családjaiért. Imádkoznak a városért, az országért, a szomszédjaikért, családokért, barátokért, lelkész-családokért...

Ha valakinek a neve bekerül Madame Dartois imanaptárába, akkor érte bizonyosan fognak imádkozni. Mindig érdeklődik, mi újság, hogy lássa, mit végzett már el az Úr, és mi az, amiért még hűségesebben kell imádkoznia. – Ugye, el tudják képzelni, hogy az imádkozás valóban nagy munka lehet?

Nemrég hallottam, hogy két imaharcosunk egyike, Madame Alonso nincs jól. Elindultam, hogy meglátogassam.

Rögtön láttam, hogy valóban nagyon gyenge. Megkérdeztem, hogy van. Ennyit mondott: - Tegnap tényleg nem éreztem jól magam, de azért két órát imádkoztam a gyülekezeti tagokért, önért és még néhány ügyért.

Madame Alonso számára az imádság igazi szolgálat. Az Úrért végzett munka, ami sokszor meghaladja erejét. Nem kétséges, hogy ez a látogatás nagy biztatás volt nekem.

Az imádság az evangélizáció eszköze

A legtöbb francia gondolkodását erősen befolyásolják a katolikus hagyományok, még ha nem is járnak templomba. Így aztán elég kevesen tudják, hogy Istennel beszélgetni is lehet, vagyis imádkozhatunk hozzá. Az ő felfogásuk szerint csak a „jó keresztyéneket” hallgatja meg az Úr, vagyis azokat, akik „hisznek”. Sokan nem mernek közvetlenül Istenhez fordulni, mert nem érzik hozzá magukat elég „szentnek”. Ha pedig valami bajuk történik, amin már csak Isten segíthet, keresnek valakit, aki majd imádkozik értük.

Gyülekezetünk tagjait szomszédjaik és rokonaik gyakran megkeresik hasonló kérésekkel: – Te úgyis hiszel! Imádkozz már értem!

Ezeket a kéréseket együtt visszük Isten elé, és újra meg újra tapasztaljuk, hogy embe-

rek meggyógyulnak, hosszú idő után munkát találnak, sikeres vizsgákat tesznek vagy vigasztalást kapnak.

Isten így válaszol, és megmutatja hatalmát még azoknak is, akik Őt nem is ismerik. Imádkozzon Ön is azért, hogy ezek az imameghallgatások életre szóló hatást gyakoroljanak ezeknek az embereknek az életére!

Michael Renz

** az eredeti neveket megváltoztattuk*

Michael és Dorothea Renz három gyermekes misszionárius család. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Michael kőműves, Dorothea pedig ápolónő volt. Két évig ifjúsági lelkészként szolgáltak Ausztriában. 2003 óta Franciaországban élnek. A nyelv elsajátítása után gyülekezetépítő munkába kezdtek Mortagne-au-Perche-ben.

SPANYOLORSZÁG

Új ország – új imádság

– Nyugodtan imádkozz németül – biztattak nagypénteken, amikor felkértek, hogy az áhítat végén én imádkozzam. Tudom, hogy Isten minden nyelvet megért, sőt mindent, amit elé viszünk, mindegy, milyen jól fogalmazzuk meg kérésünket. Hiszen a távolból is megérti a gondolataimat, ahogyan a 139. zsoltár mondja.

Körülbelül két éve vagyunk gyermekeinkkel Spanyolországban. Az elején szinte semmit sem tudtunk spanyolul, gyakorlatilag a nulláról kellett kezdenünk a nyelvtanulást. Ez azzal járt, hogy idegen szavakat és nyelvtant kellett tanulnunk és meg kellett próbálnunk értelmes, érthető mondatokat alkotni belőlük. Arra törekedtünk, hogy megteremtjük

azt az alapot, amely elengedhetetlenül fontos ahhoz, hogy az embereknek továbbadhassuk az evangéliumot.

– Megpróbálok spanyolul imádkozni – jelentettem ki, jóllehet tudtam, hogy ez nekem még mindig nehezen megy. Imádságom még mindig nem volt elég gördülékeny, bizonytalanokodtam és biztosan nyelvtanilag sem volt tökéletes. A már életemben németül elmondott ezernyi imádság és az angol imádságok ellenére, amelyeket Kanadában tanultam, ezúttal egészen új feladat várt rám.

– Nyugodtan imádkozz az anyanyelveden – kaptam engedményeket csaknem minden gyülekezeti órán. Ám misszionárius va-

gyok, ezért fontosabbnak tűnt, ha a többiekkel együtt az ország nyelvén imádkozhatom és számukra is érthetően dicséretet, köszönetet és imakéréseket vihetek Isten elé, mint az, hogy tökéletesen megfogalmazott imádságot mondjak el németül. Hosszú ideig tartott egy imádságot spanyolul saját szavaimmal megfogalmazni, bár már sok szót és nagyon sok nyelvtant tanultam. Tudtam a „panaderiában” (pékségben) kenyeret vásárolni és a „mercadón” (piacon) mandarint. Tudtam más szülőkkel együtt az elviselhetetlen nyári hőségre és a kibírhatatlan téli hidegre panaszkodni. Meg tudtam beszélni a közösség tagjaival a találkozókat, és az autószerelő műhelyben el tudtam mondani, mi a hibája az

autómnak. Csak azt nem tudtam, hogyan alkalmazzam a tanultakat, ha Istennel beszélek. Például: milyen igemódban beszélhetek Istennel, használhatom imádságban a felszólító módot, vagy helyette kötőmódot kell használni, amely ma már nagyon ritka németben. A spanyolok tegezik vagy magázzák Istent?

Vissza az imádság gyökeréhez

Azt reméltem, hogy találok egy spanyol imakönyvet, amelyből Németországban tucatnyi található. De csalódtam. Kerestem, ami segít megtanulni spanyolul imádkozni. Az egyik presbiterhez fordultam, és őszintén megmondtam neki: – Nagyon nehéz spanyolul imádkoznom, de én szeretnék jól megtanulni.

Ő sem tudott azonban továbbsegíteni spanyol imakönyv keresésében, ahogyan elképzeltem. Ám olyan tanácsot adott, amelyen elcsodálkoztam. Azt tanácsolta, hogy nézzem meg az én spanyol Bibliámban a Miatyánkot és a Zsoltárokat. Ott vannak tehát a megfogalmazott imádságok, amelyeket addig nem találtam.

Ekkor kapott egészen új jelentést számomra a Lukács 11,1. „Uram taníts minket imádkozni” – kérték Jézust a tanítványok. Hasonló helyzetben voltam, mint

amelyben ők 2000 évvel ezelőtt. Jézus válaszként a Miatyánkot tanította meg nekik, egy olyan imádságot, amelyet anyanyelvemen alaposan ismertem, ám Spanyolországban, akár csak a tanítványoknak, nekem is újra a nullánál kellett kezdenem.

Lépésről-lépésre, szóról-szóra, kifejezésről-kifejezésre újra felfedeztem a Miatyánkot, ezúttal spanyolul, és olyasmit is tettem, amit eddig még soha. Különösen arra figyeltem, hogyan fogalmazta meg Jézus a kéréseket, a kívánságokat és a tényeket, és hogyan vitte Isten elé. Ezt azért tettem, hogy megtanuljam, mit vihetek spanyol nyelven imádságomban én is Isten elé. Ez azonban több volt ennél, az Úr imádságát egészen új oldaláról akartam megismerni. Nagyon meglepődtem azon, hogyan vitte Jézus a kéréseit közvetlenül mennyei Atyja elé, és hogyan tanította tanítványait arra, hogy ugyanúgy imádkozzanak, mint ő. Amikor kenyéért vagy bűnbocsánatért könyörgött, imája inkább utasításnak, mint kérésnek hangzott. Megtanultam, hogyan szólíthatom meg Istent. Hogyan fogalmazta meg az Úr Jézus beszédében azt a kívánságát, hogy Isten nevét megszentelje, országának eljövételét várja, és még sok minden mást. Mindig izgalmas a Bibliában leírt imádságokat

kézbe venni és felfedező útra indulni bennük.

Nem változott az a meggyőződés, hogy Isten minden őszinte imádságot megért a világ minden nyelvén. Nekünk, misszionáriusoknak egyértelmű, hogy a dicséretet, a magasztalást, a hálaadást és a közbenjárást a célország nyelvén vigyük Isten elé. Időközben már sikerül spanyolul fogalmazni az imádságot és feljegyezni, ám a spontán imádkozásban még mindig tanulók vagyunk. Az a lépés azonban, amelyet a „vissza az imádság gyökereihez” tettem, nemcsak előrelépés volt az imádságaim megfogalmazásában, hanem egy lépés ahhoz is, hogy a Bibliából már jól ismert dolgokat egyszer egészen más oldalról újra felfedezzem.

Eberhard Schuler

***Eberhard és Beatrix Schuler** két lányukkal 2009 októbere óta vannak Spanyolországban. Idejüket először a nyelvtanulás és a gyülekezeti munka töltötte ki. 2011 júliusa óta Torre Blancában gyülekezetalapító munkában vesznek részt. A Liebenzelli Miszsió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Eberhard betegápoló volt, Beatrix a közigazgatásban dolgozott.*

KÖZEL-KELET

A szükség megtanít imádkozni

A szükség megtanít imádkozni – halljuk néha a népi mondást. De hogyan? Egész országok vannak bajban. Egyiptom, Tunézia, Szíria, Irán . . . Hosszan folytathatnánk a sort. Hogyan imádkozhatunk Észak-Afrikaért és a Közel-Keletért? Erre a kérdésre válaszolnak a régióban

tevékenykedő lelkipásztorok és gyülekezeti vezetők.

Safwat El Baiady lelkipásztor, az egyiptomi protestáns egyház vezetője:

„Békére törekszünk.

A béke segít abban, hogy köl-

csönösen szeressük egymást.

A béke lehetővé teszi a békés életet.

A béke elősegíti, hogy hatékonyan szolgáljuk az országot és az egyházat, ugyanis minden negyedik egyiptomi a szegénység-küszöb alatt él.

A béketeremtés azt jelenti,

hogy szeretjük azokat, akik gyűlölnék minket.

Bárcsak megnyitná Isten a szemünket, hiszen a nehézségek lehetőségeket is kínálnak. Imádkozz, hogy több ember találjon Jézushoz.

Imádkozz, hogy a különböző egyházak – koptok, ortodoxok, katolikusok, protestánsok – együtt tudjanak működni... Szükségünk van egymásra.

Egy iráni lelkipásztor (neve elhallgatását kéri):

Iránban fokozódott az üldözés. Gyülekezeti vezetőket tartóztatnak le és embereket börtönöznek be. Isten adjon bölcsességet, hogyan viselkedjünk ebben a helyzetben. Hogyan alkalmazhatna nyomást a kormányra a nyugati egyház? Hogyan támogathatjuk azokat a családokat, amelyekben az apa börtönben ül? Hogyan segíthetjük azokat az embereket, akik elmenekülnek Iránból és más országokban keresnek menedéket?

Imádkozzatok az iráni keresztyénekért, hogy bátran és hűségesen ragaszkodjanak Istenhez. Imádkozzatok bölcsességért és biztonságért. Imádkozzatok, hogy szabadon találkozhassunk, és ne tartóztassanak le bennünket érte. Imádkozzatok azért, hogy az irániakban növekedjen az Isten iránti bizalom. Imádkozzatok a gyülekezet növekedéséért.“

Dr. Habib Badr, a Libanoni Nemzeti Evangéliumi Egyház beiruti lelkipásztora:

„Először is azért imádkozunk, hogy a keresztyének hite erősödjön. Különösen azokért könyörögjünk, akik nehézségekkel és megpróbáltatásokkal szembesülnek. Vannak, akiknek erőszakot és elnyomást kell elszenvedniük – gazdasági, politikai és szociális nyomás nehezedik rájuk. Néha egyszerűen csak elfutunk. Imádkozz, hogy a keresztyének megerősödjének hitükben és megálljanak ezekkel a nehézségekkel szemben.

Másik imakérésünk a különféle egyházakat érinti. A hitnek sokféle irányzata létezik. A keresztyéneknek kölcsönösen el kell fogadniuk egymást. A szakadások feszültségeket idéznek elő a különböző csoportok között. Imádkozzunk egységért, kölcsönös szeretetért és egymás elfogadásáért.

További imakérésünk a szomszédjainkra vonatkozik: a muszlimokra és a zsidókra. Engedjenek nekünk teret, fogadjanak el minket, ahogy vagyunk. Isten állított erre a helyre, hogy szeressük a más vallásúakat és szolgáljunk nekik.

Negyedik imakérésünkkel a világ többi részéhez fordulunk. Amikor Európa és Amerika a Közel-Keletről beszél, a muszlimokról és zsidókról szólnak. Gyakran elfelejtik, hogy keresztyének is élnek ezen a vidéken.

Szeretném megemlíteni azokat a keresztyéneket is, akik azért jönnek nyugatról a Közel-Keletre, hogy segítsenek nekünk. Imádkozzatok, hogy a

helyi keresztyénekkel jól együtt tudjanak működni. A SAT 7-ben éppen ez a szép. A tévéadót nyugati keresztyének hozták létre, akik együtt dolgoznak a közkeleti keresztyénekkel. Ez áldást jelent. Imádkozzunk még több keresztyénért és hasonló szervezetért.

Tat Steward, a SAT 7 tévéadó perzsa irodájának elnöke amerikai, aki Iránban nőtt fel:

„A Közel-Kelet sok lehetőséget ad az imádkozásra, könyöröghetünk az egyes régiókért, a népekért és az emberekért. Imádkozzunk az evangélium iránti nyitottságért, azokért, akik terjesztik, és azokért, akik hallgatják. Természetesen imádkoznunk kell a keresztyének biztonságáért és védelméért is, hiszen sok helyen kell támadásokat elszenvedniük.

A Biblia arra is felszólít, hogy imádkozzunk a kormányokért. Isten érintse meg a vezetők szívét, hogy igazságosan bíraskodjanak, biztosítsák a vallásszabadságot és tartsák tiszteletben az emberi jogokat. Imádkozzunk az országok és a népcsoportok közötti békéért.”

Az interjúkat Paulus Hieber készítette.

Paulus Hieber a LM Teológiai Szemináriumon folytatott tanulmányai előtt villanyszerelőként dolgozott, 2009 szeptembere óta a SAT 7 keresztyén tévéadó munkatársa.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu